

BÜTÜN ÜLKELERİN KOMÜNİSTLERİ BİRLEŞİN!

KOMÜNİST

KöZ

**Kitle Kuyrukçuluğu Hiçbir Zaman İlerletmez,
İleri Çekilmesi Gereken Kitle Hareketidir**

**“Erdoğan’ı Geriletme” Mazereti İle CHP/İP’nin
Kuyruğuna Takılmakla, Asıl Gerileyen Sol Hareketir**

23 Haziran’da Sandığa Gitmeyelim!

**Cumhur İttifakı’nın Nefes Almasına Fırsat
Vermeyelim!**

AYLIK KOMÜNİST GAZETE FİYATI: 2 TL (KDV DAHİL) HAZİRAN 2019 ÖZEL SAYI 1 www.kozgazetesi.org

Millet İttifakı Kuyrukçuluğu Cumhur İttifakı’nı Değil Solu Geriletir

Kazanamayınca seçimleri tekrarlayanın adet haline gelmesine razı olmuyoruz!

23 Haziran oyununu boykot ediyoruz!

31 Mart seçimlerine giderken başta HDP olmak üzere sol akımların büyük çoğunluğu “Erdoğan’ı geriletme” “taktik hedefiyle” hareket etti. Bu maksatla “bağlılarına taş basarak” büyükşehirlerde Cumhur İttifakı’nın rakiplerini destekleme tutumunu benimsediler.

Elhak bu sayede Millet İttifakı’nın kendi başına elde etmesi mümkün olmayan sonuçlar elde ettiği doğrudur. Ama bu yerel seçim “zaferinin” Erdoğan’ın iktidarını zayıflatıp on geriletmediği hiç de doğru değildir. Yerel seçimler sayesinde “Saray’daki tek adam iktidarının kuşatılıp zayıflatılacağı” hakkındaki safsata hemen boşa çıkmıştır. Aksine Erdoğan bir kez daha ve bütün kural ve yasaları büsbütün çiğneyerek İstanbul’da kaybettiği seçimlerin yenilenmesini sağlamıştır. Erdoğan’ın hiç kuşkusuz herkesin gözünü İstanbul’a diktiği için görmezden geldiği kimi başka yerlerde, belediyeleri kazananların elinden alıp kendi adamlarına teslim ettiği de üzerinde durulmayan ve sözü edilmeden başka olgudur.

Herhalükarda Erdoğan 31 Mart seçimlerinde umduğunu ve elde etmek istediğini almadıysa da Saray’daki iktidarı sarsılmış bile değildir. Bi-

lakis kimi kısmi kayıplara rağmen genel olarak oylarını koruyabilmiş olmasının yanısıra hala sarayda yasa ve teamülleri dahi çiğneyerek seçimleri yeniletecek kadar güçlü olduğunu kendi tabanına ve ortağı MHP’ye gösterme fırsatı elde etmiştir. Nitekim aldığı bu destekle sanatçılara ve aydınlara saldırılarını bir kat daha artırmının yanısıra ne zamandır bekleyen Kandil’e yönelik harekate girişmiş bulunmaktadır.

Ne olursa olsun 31 Mart seçimlerinin Erdoğan’ın iktidarını pek sarsmadığı ortadadır. İstanbul seçimlerinin kısmen (sadece AKP’nin kaybettiği kısımda) yenilenmesi de bu iktidarının bir göstergesidir.

Bu itibarla 23 Haziran’da da İstanbul Belediye Başkanı kim çıkarsa çıksın, Erdoğan’ın yerinde duruyor olacağı tartışmasızdır. Kimileri İstanbul seçimlerinin Erdoğan aleyhine sonuçlanması halinde, Erdoğan’ı yerinden edecek bir erken seçim ihtimalini hayal etmektedir. Oysa eğer bir erken seçim gündeme gelecekse bunun tam tersine Erdoğan şartların kendi lehine olduğunu gördüğü takdirde olacağını düşünmek daha gerçekçi olur. Muhalefetin baskısıyla değil, daha önce olduğu gibi Erdoğan’ın bağım-

lı hale geldiği MHP’nin zorlamasıyla olacağını düşünmek de yanlış olmaz.

31 MART’TA KAZANIP ERDOĞAN’I GERİLETEMİYEN İMAMOĞLU 23 HAZİRAN’DA BUNU NASIL BECERECEK?

31 Mart seçimlerine “Erdoğan’ı geriletmek için” ister kendi adaylarıyla ister Millet İttifakı’nı destekleyerek girenlerin hepsi şimdi bir kez daha aynı niyetle İmamoğlu’nun arkasında saf tutmuş durumdadırlar. Sanki 31 Mart’ta bu beklenti gerçekleşmiş gibi 23 Haziran’da Erdoğan’ı “daha da geriletmek” için heveslenmektedirler.

Bir başka deyişle böyle düşünenlerin isabetli bir tahmin yapıp yapmadığından ziyade Erdoğan’ın ancak seçimler yoluyla geriletilebilir iktidardan uzaklaştırılacağına inanarak, bu imanlarını tekrar tekrar tazelemek isteyenler olduğunu düşünmek gerekir. Dahası bu reformist/parlamentarist hayaller şimdi İstanbul Büyükşehir Belediyesini Ekrem İmamoğlu’nun kazanmasına indirgenmiş durumdadır. Oysa İmamoğlu zaten 31 Mart’ta seçimi kazanarak mazbatasını almıştı.

İmamoğlu’nun bir kez daha ve kimilerinin iddia ettiği gibi daha güçlü bir biçimde seçimi

kazanıp kazanmayacağı bir yana, Erdoğan’ın elinde biriktirdiği iktidarı zayıflatmayacağı besbellidir. Hatta bugün bu 31 Mart’tan daha nettir. Zira bütün yasa ve teamülleri çiğneyerek İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı seçimini yenilemek isteyen Erdoğan’ın bu tertibini (7 Haziran’dan sonra) bir kez daha kabul etmekle aslında onun öteden beri zayıflatmakta olan iktidarına bir kez daha güç katılmıştır. Bu bakımdan 23 Haziran seçiminin sonucu ne olursa olsun Erdoğan iktidarını bir kez daha onaylatmış olacaktır.

“Anayasa’ya aykırı olduğunu” söyleye söyleye dokunulmazlıkların kaldırılmasına destek veren ve bunun gibi birçok başka desteği Erdoğan’a takdim eden CHP’nin bu sefer de böyle davranması şaşırtıcı değil. Kendisi de bunu beklemeyen 7 Haziran 2015’te AKP’ye ilk seçim yenilgisini tattırdıktan sonra, seçimlerin yenilenmesine razı olan HDP’nin bir kez daha aynı hatayı yapması da şaşırtıcı olmazdı. Ama HDP şimdi kendini tümüyle sıfırlayarak ve CHP+İP ittifakının gönüllü ve aktif bir destekçisi olacağını kayıtsız şartsız ilan ederek seçimlere yaklaşmaktadır.

HDP'nin bu ürkeklikten zor ayırddilebilecek aşırını temkinli tutumu sadece 1 Kasım'a giden süreçte benzer bir süreçten endişe duyulması olarak açıklanamaz. Çünkü öyle bir durum olmadığını görmek zor değildir.

SEÇİMLERİN TEKRARLANMASINA RAZI OLMAK ERDOĞAN'IN KONUMUNU PEKİŞTİRMESİNE KATKI SUNAR

Bütün bunlar bir yana bir yandan “tek adam diktatörlüğüne” karşı olduğunu tekrar edip “tek adamın” keyfi biçimde kaybettiği seçimleri yenilemesine razı olmak düpedüz bu rejime razı olmayı anlatır. En azından hiçbir dayanağı bulunamayan (YSK asil üyelerinin çoğunluğunun bile bulamadığı) bu seçim yenileme manevrasını kabullenmek “Erdoğan'ı gerileteceğiz” diye diye gerileyen Erdoğan'a güç katmaktan başka bir anlam ifade etmez.

Bilakis eğer herhangi bir aşamada seçimleri boykot etmek diye bir seçenek varsa o da tastamam böyle bir tertip sonucu yenilenen seçimleri boykot etmekle ifade bulmalıdır.

Bu nedenle komünistler Erdoğan'ı geriletme hevesiyle İmamoğlu'nun peşine takılanların tümüne inat bu oyunu reddetmek gerektiğini ve bunu göstermek üzere Erdoğan'ın bu seçim oyununu boykot etmek gerektiğini savunuyor. Bu boykot tutumunu en güçlü ve en aktif bir biçimde dile getirmek için de boykotları yana tüm güçleri elbirliği ile bu tutumu yükseltmek için ortak mücadeleye çağırıyor.

Her ne kadar kimileri 31 Mart'ta kazanan İmamoğlu'nun yine ve daha güçlü kazanacağından emin konuşuyorsa da Erdoğan'ın kaybedeceği bir seçime girmeyeceğini, kazanmak için mutlaka bir tertip bulacağını düşünenler az değil. Buna karşılık, bu seçimlerin bıçak sırtında gerçekleşeceği de az çok belli.

Her hâlükârda seçim tahminleri yapmak komünistlerin işi değil. Yine de şimdiden kesin bir öngörde bulunmak da komünistler bakımından bir ödevdir. İstanbul Büyükşehir Belediyesini İmamoğlu veya Yıldırım'dan hangisi kazanırsa kazansın bu seçimlerin kaybedeninin başta HDP olmak üzere sol hareket olacağı, dolayısıyla onların çıkarlarını temsil etme iddiasında olduğu emekçilerle ezilenlerin seçimlerin başlıca mağlubu olacağı açık.

KATILMADIĞIN SEÇİMİ KAZANMA İHTİMALİ YOKTUR 23 HAZİRAN'IN BÜYÜK KAYBEDENİ EMEKCİLER VE EZİLENLER OLACAKTIR

Bunun ince bir öngörü, muhtelif dayanaklarla desteklenen bir tahlil sonucu olmadığı da açıktır. Zira katılmadığın bir seçimi kazanma ihtimali yoktur; seçimlerde bağımsız bir aktör olarak yer almayan sol hareketin muhtelif bileşenlerinin bu seçimlerin başlıca mağlubu olacağı bu nedenle peşinen besbellidir.

Hiç kuşkusuz eğer söz konusu olan siyasi arenada bilhassa seçim sathı mailinde varlığı ve etkisi olmayan küçük gruplar olsaydı bu kazanma/kaybetme hesaplarının bir anlamı olmazdı. Ne var ki bilhassa ağırlık merkezinde HDP'nin bulunduğu sol hareket son yıllardaki bütün seçimlerde olduğu gibi bu seçimlerde de belirleyici bir ağırlık oluşturmaktadır. Hatta 31 Mart seçimlerinde olduğu ve kanıtlandığı gibi, bu sefer müstesna bir belirleyicilik kazanmış durumdadır.

Bu bakımdan söylenebilir ki emekçiler ve ezilenler 23 Haziran seçimlerinin büyük kaybedeni olacaktır. Kaybın büyüklüğü elde edilebilecek mevzinin büyüklüğü ile doğru orantılıdır.

Bu aynı zamanda bir başka şeye daha işaret eder: bu durum solda Bolşeviklerin izinden giden bir önderliğin bulunmayışının yakıcı bir sorun olduğuna bir kez daha işaret eder. Bu bakımdan KÖZ'ün desteklediği Güldes Önkoyun'un tutumu ve yürüttüğü kampanya aynı zamanda hem bu tabloyu iyice görünür kılmaya hem de Bolşeviklerin izinden giden bir önderliğin nasıl bir hatta şekilleneceğini göstermeye hizmet eden çok elverişli bir fırsattır.

GÜLDES ÖNKOYUN'UN BOYKOT ÇAĞRISININ ÖZGÜNLÜĞÜ

Güldes Önkoyun'un tutumu iki bakımdan önemlidir:

Birincisi solda yerleşik boykot tutumundan farklı ve aktif bir boykot çalışmasının nasıl olabileceğini gösteren bir örnek tutumdur.

İkincisi kitle kuyrukçuluğundan muzdarip ve bu yüzden oldum olası celladına hizmet etme alışkanlığındaki akımları teşhir etmeye elverişlidir.

Solda boykot dendiğinde akla gelen, ekseri sandığa gitmem/oy kullanmam anlamına gelen az çok pasif bir tutumdur. Bu tutum bir yandan parlamentonun ve seçimlerin bir oyun olduğu argümanının arkasına saklanan pasif bir siyaset anlayışına işaret eder.

Oysa Duma'yı (meclis veya genel olarak seçim mekanizmaları diye de okuyabilirsiniz) teşhir etmek için oraya gitmeyi savunan ve Duma'yı bir kürsü gibi kullanmanın yolunu yordamını gösteren Bolşeviklerin öğrettiği, başka bir şeydir. Komünistlerin seçim kampanyalarını da birer kürsü gibi kullanması gereği buradan çıkarsanır.

Bir de Bolşevikler bir meclisi boykot ederken bir başka yolu göstermek gerektiğini de öğretmiştir. Duma'yı boykot ederken sovyeti işaret ettikleri gibi....

Kuşkusuz Güldes Önkoyun'un duruşunu bununla özdeşleştirmek abes olur. Ama bir başka bakımdan Erdoğan'ın keyfi olarak iptal ettirdiği 31 Mart seçimlerinde aday olmuş birisi olarak bu oyunu reddettiğini söylemekle kalmayıp, bu reddi aktif bir seçim kampanyası faaliyeti içinde gösterme tutumu öğretici olmaya aday ve önemlidir. Bir başka deyişle seçimleri değil, Erdoğan'ın tertibini ve 2015'ten sonra bir kez daha bu oyunu kabul edenleri teşhir etmenin iyi bir yoludur.

KOMÜNİSTLERİN BOYKOT TAKTİĞİ AYNI ZAMANDA KİTLE KUYRUKÇULARINI BOYKOT VE TEŞHİR ANLAMINI TAŞIR

Aynıca 23 Haziran oyununu boykot ederken komünistler, aynı zamanda ve esas olarak kitle kuyrukçuluğu kiskacında burjuva siyasetine ve onun bir parçası olan kirli oyunlara razı olan akımların hepsini birden boykot etmemiş olurlar. Bugün öncelikle yapılması gereken de budur.

Öte yandan kuşkusuz İmamoğlu'nun şoven bir burjuva politikacısı olduğu vs. elbette açıktır. Ama solun yaklaşan seçimlerde bir bütün olarak İmamoğlu'nun peşine takılmış olmasını (örneğin kemalizm vb. gibi) herhangi bir ideolojik nedenle açıklama gayreti de abesle iştigal etmek olur. Yani bugün Cumhuriyet İttifakı'nın adayına karşı Millet İttifakı'nı destekleme tutumunun arkasında kemalizm konusunda bir yanlış/yanlışlamayı veya başkasını aramak saçma olur. Soldan İmamoğlu'nu destekleyenlerin hiç biri böyle bir

yanlışlamayla hareket etmekte değildiler. Asıl ortak kusur bağımsız bir siyasi tutum almanın reddi ve ekonomizmin kitle kuyrukçuluğu hastalığından muzdarip olmalarıdır.

Zaten açıktır ki sadece CHP'nin değil İP+-CHP'nin adayı olan İmamoğlu'nun alışılmış bir CHP kampanyası yürütmekten ziyade sağ seçmene hitap eden bir kampanyayı temsil etmektedir. Öte yandan bu kampanya çerçevesinde soldan (ve elbette Kürt seçmenden) oy almak için en ufak bir gayret göstermediği de açıktır. Ne yazık ki buna hacet bile yoktur. Zira solun tamamı kayıtsız şartsız aktif bir destek sunacaklarını (hatta 31 Mart'takinden daha fazla) beyan etmiş; hatta kendi adaylarıymış gibi İmamoğlu için çalışacaklarını ilan etmiş durumdadırlar.

O halde solun koşa koşa İmamoğlu'nun peşine takılmasının izahını nerede aramalı?

Besbelli ki bunun izahı solun tamamının ekonomizmin bir ortak paydası olan kitle kuyrukçuluğundan muzdarip olmasında yatar.

İSTANBUL SEÇİMLERİNE İLİŞKİN HATALI TUTUM İSTANBUL'DA KALMAZ

Bir Amerikan projesi olarak ve güçlü bir medya desteği ile öne çıkarılan İmamoğlu'nun (medya deyince Erdoğan'ın medyasını değil bilhassa Arap Baharından beri giderek ön alan “sosyal medya”yı anlamak gerekir) başarılı bir biçimde geniş bir kitle desteği kazandığı tartışmasızdır. Solu oluşturan ırılı ufaklı akımların tümünün gözünü diktiği “kitleler” de elbette buna dahildir. Bu kitlelere “dışardan bilinç” verme misyonunu çoktan beri demode bulan akımların gözlerini diktikleri kitlelerin peşinden İmamoğlu projesinin kuyruğuna takılmalarına bu nedenle şaşmamak gerekir.

Ne var ki, solun ve bilhassa HDP'nin 31 Mart'ta da olduğu gibi bağımsız bir çizgi izlemekten vazgeçip (31 Martta bağımsız bir çizgi izleyenleri de peşlerine tatarak) İmamoğlu'nun kuyruğuna takılmasının sadece İstanbul seçimlerine ilişkin bir sonuç doğuracağını sanmak saçma olur. Bu bakımdan İmamoğlu'na verilen kayıtsız şartsız desteğin nasıl bir sonuç vereceğini tahmin etmek zor olmasa gerekir. Nitekim gözle görülür bir çarpıcılıktadır.

Solun neredeyse bir bütün olarak ve herhangi bir kayıt ve şart koşmadan Millet İttifakı'na yedeklenmesi, bir başka deyişle kendini saha kenarına almasının başlıca sonuçlarından birinin hükümetin sol yumruğunun rahatlaması olacağını kestirmek için alim olmak gerekmez. Nitekim seçimlere giderken bunun işaretlerini görmek zor değildir. Bir yandan muhtelif eylemlere yönelik saldırılar aydın ve sanatçılara yönelik tehditler bunun işaretidir. Pençe hareketi de....

Bununla birlikte beklenmedik bir anda Öcalan'ın yıllar sonra avukatlarıyla ve ailesiyle görüşmesine izin verilmesini yeni bir “açılım” gibi görenler de yok değil. Açılımı Öcalan'a ilişkin bir şey olarak görenler için şaşırtıcı olmayan bu durum başkaları bakımından garipsenmesi gereken bir şey olsa gerektir.

ERDOĞAN'IN MANEVRALARI KÜRT SEÇMENİN DESTEĞİNİ ALMAYA YÖNELİK DEĞİL

Oysa buna bakarak Erdoğan'ın Kürt seçmenin desteğini almaya heves ettiği sonucunu çıkarımlar az değildir. Ancak bu tür manevralarla böyle bir sonuç alınacağını zannetmek için ortalama Kürt seçmenden daha az öngörülü olmak gerekir.

Esasen MHP'nin terkinde sürüklenen Erdoğan'ın yeniden Kürt seçmenin desteğini almak gibi bir hevesi yoktur. Sadece bunun mümkün olmadığını bildiğinden değil; asıl amacının ve ihtiyacının bu olmadığından ötürü böyledir.

MHP'nin yedeğine düşmüş durumdaki Erdoğan bugün esas olarak giderek erimekte olan kendi tabanını toparlamak ve üzerindeki hakimiyetini kaybettiği partisine hakim olmak gayretindedir. Bu aynı zamanda MHP'nin ülkü ocaklı militanlarına mahkum olmamak için de gereklidir; zira bu ittifaktan MHP'nin AKP'den daha fazla yararlandığı bellidir. Bu bakımdan açıkça görülebileceği gibi Erdoğan eski ve küstürdüğü kadrolara (Bülent Arınç tek örnek değildir) yeniden iltifat ederek hareket etmektedir. Bu aynı zamanda Ali Babacan/Abdullah Gül ve/veya Davutoğlu cephesinden gelebilecek tehlikeleri en aza indirmek için de gereklidir.

Dolayısıyla Erdoğan'ın stratejik hedefinin soldan ve Kürt seçmenden destek almak olmadığından net olmak gerekir. Zaten bu istikamette adım atmakta olmadığı da besbellidir. Bunu görmek için yakın zamanda olanlara bakmak yeterlidir. Örneğin Cumartesi annelerine yönelik tutumlar; Gezi'nin yıl dönümü vesilesiyle gelişen eylemlere yönelik tutumlar ve bunun gibi tüm gelişmeler buna işaret etmektedir.

ÖCALAN'LA AVUKATLARININ GÖRÜŞTÜRÜLMESİ SEÇİMLERDEN ZİYADE ASKERİ OPERASYONLARIN ÖNÜNÜ AÇMAK İÇİNDİ

Bu bağlamda Öcalan'ın ailesi ve avukatlarıyla görüşmesine izin verilmesini ise aksi yönde bir işaret olarak görmemek gerekir.

Hiç kuşkusuz Öcalan'ın avukatlarıyla görüşmesinin ardından giderek yaygınlaşan ve kritik bir evreye girmekte olan açlık grevlerinin ve ölüm oruçlarının sona erdiği bir olgudur. Ancak bunu katiyen 2012'de olanla bir tutmamak gerekir. 7 yıl önce hükümeti ve Erdoğan'ı sıkıştıracak tarzda gelişen bir eylemlilik söz konusuydu. Bugün söz konusu olan bu değildir. Nitekim en azından binlerce açlık grevi ve/veya ölüm orucu eylemcisine yapılan muamele onların temel sağlık ihtiyaçlarına yanıt verilmeyişi vb. bu eylemlerin başarıyla sonuçlandığı hakkında yorum yapmaya engel olan başlıbaşına olgulardır.

Öcalan'ın o zaman olduğu gibi “açlık grevlerinin amacına ulaştığını” söylemesiyle bu eylemlerin son bulduğu doğrudur. Ama eylemlerine son verenlerin de söylediği gibi bu durum “tecritin kalktığına” delalet etmez. Öcalan hala hükümetin istediği zaman istediği gibi görüştürülebileceği bir rehine durumundadır.

Bu son görüşmenin biricik ve esas amacının da açlık grevlerine son vermek olmadığı açıktır. Nitekim bu gelişmeyi takip eden ilk gelişme Bahçeli'nin öteden beri ısrarla talep ettiği Kandil'e dönük kapsamlı askeri harekâtın başlaması olmuştur. Bu hareketin öncekilere benzer biçimde hedefine ulaşmayacağını tahmin etmek şimdiden belli ki zor değildir. Ama her ne olursa olsun Öcalan'ın avukatlarıyla ve ailesiyle görüşmesinin sağlanması söz konusu eylemlerin sonucunda hükümetin geri adım atması olarak yorumlanamaz.

Zira eğer ikinci adım Pençe harekâtıysa bu nasıl bir geri adımdır? Kaldı ki doğrusu Erdoğan'ın bu ve benzeri hamlelerle iddia ettiği sonuçlara ulaşması mümkün olmasa bile vaki olan bir gerileme vardır: Bu hamleler karşısında suskun kalarak ve/veya “devletin ali çıkarları” adına Erdoğan'ın umarsız hamlelerine destek vererek muhalefet etmekten geri adım atanlar millet ittifakı bileşenleri ve onların kuyruğunda sürüklenenlerdir.

GERİLEMEKTE OLAN ERDOĞAN DEĞİL SOL HAREKETTİR KÖZ'ÜN ÇAĞRISI HER ZAMANKİNDEN DAHA GÜNCELDİR

Her hâlükârda bu ve benzeri gelişmeler her şeyden çok bir tek şeyi göstermektedir. Asıl geri düşen CHP'nin solunda eylemli ve kitlesel bir gerçek muhalefeti oluşturma iddiasını büsbütün terk eden sol harekettir.

Bu durumda ayırım çizgilerini giderek daha kalın çizen ve kendini bir ufuksuz ve umutsuz sürüklenişten ayrı tutan bir harekete olan ihtiyacın daha yakıcı hale geleceği açıktır. Asıl umutsuzluk bu karanlıkta parlayan bir yıldızın olmamasıyla hasil olur. Komünistlerin ödevi de bolşevizmin mirasını canlı tutarak bu kızıl yıldızın görünür kalmasını sağlamaktır. Sanılanı aksine böyle bir seçeneği gözleyen devrimci militanlar sol hareketin tüm bölmelerinde hala mevcuttur. Kitle kuyrukçuluğunun körleştirdiği gözlerle görünmeyen tablonun bu köşesi “işçilerin birliğinden önce komünistlerin birliğini sağlamak” hedefiyle hareket eden komünistlerin dikkatlerini asıl yoğunlaştırması gereken yeri ifade eder.

KÖZ “İşçilerin birliğinden önce ve bunu sağlayabilmek için Komünistlerin Birliğini tesis etmek şarttır” diye yola çıkmıştı. Bu nedenle KÖZ bolşevizmin izinde propaganda faaliyetini yükseltmeye amaç ve ilkeleriyle öncelikle-rini daha fazla görünür kılmaya yönelik çabaların odağı devrim ve sosyalizm davasında ısrarlı tüm komünistlerin birliğini sağlamakla yönündeki adımlarını sıklaştıracaktır.

“31 Mart’tan 23 Haziran’a eylem ve muharebe naralarıyla gizlenen siyaset-sizlik” yazısının devamıdır.

Bu sonuç, her şeyden öte halklarımızın örgütlü gücünün etkisini göstermektedir.” (ESP MYK Seçim Değerlendirmesi- Nisan 2019).

Madem HDP’nin, AKP-MHP faşist blokuna kaybettirme taktiği bu kadar başarılıydı ESP büyükhşehirlerde neden HDP’nin aldığı karara uyarak CHP’ye oy vermedi? Bu sorunun yanıtı açık olsa gerek: Kitlelerin kendini başarılı hissettiği bir noktada ESP’nin - tüm önceki zehir zemberek değerlendirmelerini hasıraltı ederek - başarıyı kitlelerle birlikte paylaşması onun kitle kuyrukçuluğunun kaçınılmaz bir sonucudur.

Ancak bu açıklamada asıl dikkat edilmesi gereken nokta başkası. ESP menşevizmin tipik bir örneğini sergiliyor, Akşener ve Kılıçdaroğlu’nun kendi başarıları için halk yığınlarını peşine takmasını emekçilerin başarıları ve zaferi olarak sunuyor. Halbuki CHP’nin burjuva ve karşı devrimci niteliğinin farkında olanlar açısından, Kürt kitlelerin firesiz bir şekilde Kürt düşmanı, karşı-devrimci Millet İttifakı’na oy vermesi emekçi hareketi açısından bir zafere değil yenilgiye işaret etmeliydi.

SOLDAKİ ÖRGÜTLÜ GÜÇ DEVRİMCİ DİNAMİKLERİ BASTIRACAK KADAR GÜÇLÜ OLDUĞU İÇİN SEÇİMLERDE CHP’Yİ BAŞARILI KILMIŞTIR

Daha da vahimi ESP’nin“halkın örgütlü gücü olmasa bu başarı kazanılamayacaktı” açıklamasıdır. ESP’nin övgüyle bahsettiği “halkın örgütlü gücü” “patronlar partisine” zafer kazandırıyor. ESP bu konuda tümüyle haklı ESP’nin de içinde bulunduğu HDP, bu kadar güçlü bir parti olmasaydı CHP, Kürt emekçilerini kendi peşine bu kadar kolay katamayacaktı.

...

Türkiye solunda örgüt tüm kusurların çözümü için kullanılan bir sihirli değnek olarak kullanılır. Tüm sorunların nedeni olarak örgütsüzlük olarak gösterilir, bildiriler “örgütlenelim kazanalım” çağrılarıyla biter. Elbette “proletaryanın örgütten başka bir silahı yok”, elbette örgütsüz mücadele etmek mümkün değil, ancak Türkiye’deki gibi genel bir örgüt vurgusu aslında siyaset-sizliğin kılıfı oluyor.

HDP örneğinden görüldüğü gibi işçileri ve emekçileri örgütleyen her güç halka hizmet etmiyor. Hatta tersine halkı burjuva partilerine yedekliyor. Örgüt ancak bağımsız ve devrimci bir siyasal çizgi tarafından yönlendirildiği zaman emekçilerin ve ezilenlerin kurtuluşunun yolunu açar. Aksi takdirde güçlü işçi örgütleri - sendikalar yahut reformist partiler- örneğinde olduğu üzere halkı düzene bağlayan zincirler haline gelir. Bugün de durum tastamam böyledir. ...

Emekçileri tasfiyeci örgütlerin cenderesinden kurtarmak isteyen devrimcilerin emekçilere örgütlenin çağrısında bulunmadan önce kendilerinin örgütlenmeleri gerekiyor. Devrimciler Komünist Enternasyonal’in ilk dört kongresinin programatik ve taktiksel deneyimiyle donanmış bir komünist partiyi yaratıp kendi örgütsel sorunlarını çözmedikleri sürece emekçiler ve ezilenlerin devrimci enerjisinin HDP gibi güçlü örgütler tarafından burjuvaziye yedeklenmesinin önüne geçmek mümkün olmayacak.

TUTARLI BİR LİBERAL ÇİZGİDE BİLE HAREKET EDEMEMEK

...

Yazının başında ESP’nin meşruiyet kavramını liberal bir şekilde kullandığını göstermiştik. Ama tutarlı bir liberalin “sandığın meşruiyetinin ortadan kalktığı koşullarda” seçimi boykot çağrısında bulunması gerekirdi. Ancak kuyrukçuluğu ağır basan ESP, tutarlı bir liberal olarak bile hareket edemiyor. Seçimlere dair somut elle tutulur bir tutum önermek yerine genel geçer örgüt ve mücadele çağrısında bulunmanın ötesine geçemiyor:

“Sokakta mücadele ile güvencelenmeyen, halkın örgütlü iradesiyle savunulmayan hiçbir hakkın güvencesi yoktur. 6 Mayıs iptal kararının gösterdiği saray rejiminin sandık tercihiyle kalıcı bir yenilgiye uğratılamayacağıdır. Bu 6 Mayıs gecesi sokakları dolduran kitleler bilincinde böyledir. Emekçi sol hareketin, demokrasi güçlerinin yeniden bir seçim gündemi etrafında biriken toplumsal gerilime devrimci bir alternatif olarak yol açmaya odaklanan bir hattı örgütleme sorumluluğu vardır. Bu 3. cephenin inşasında somutlaşan örgütsel stratejiyi içeren bir siyasal strateji ve taktik gerektirir. Aksi hiçbir plan gerçek bir çözüm yaratamayacaktır.” (ESP Parti Meclisi Sonuç Bildirgesi-Mayıs 2019).

TKP-TİP REVİZYONİZMİNİN TIRMANAN / GERİLETEBİLİR FAŞİZM TEORİSİNE DÖNEREK CHP DESTEKÇİLİĞİNE MAZERET ÜRETMEK

Bu üçüncü cephenin seçimlere dair tutumu nedir? ESP’nin bu konuda açık bir yanıtı yok ama şöyle bir saptaması var: “AKP-MHP faşist bloğuna karşı hem seçim süreci ve seçim anı hem de sonrasında gören bir hattın ilerlemek esastır. ”Peki nedir ESP’nin hem seçim süreci anını hem de sonrasında gören hattı? ESP ağzındaki baklayı tam da bu noktada çıkartıyor:

“Faşizm ancak demokratik güçlerin Erdoğan’ın saldırganlığına karşı harekete geçirilmeleri ve buradan büyüyecek kuvvet yoluyla geriletebilir. Seçim faaliyeti demokratik güçlerin eylemleriyle birleşir, saray-halk saflaşmasına tabi kılınırsa işlevini yerine getirir. 24 Haziran’da ‘herşeyin çok güzel olması’ da buna bağlıdır. 23 Haziran sandığı, sürekliliği sağlanmış bir sokak hareketiyle güvencelenmediği sürece AKP-MHP faşist bloğunun hilesi, yeni Çubuk linçleri, savaş ve işgal yoluyla yeniden gasp edilir, İstanbul B. Belediyesi elde tutulur.” (ESP Parti Meclisi Sonuç Bildirgesi- Mayıs 2019).

“Kitesini arayan parti” Ezilenlerin Sosyalist Parti’sini kurduğundan beri kendi geçmişini inkâr ederek yeni bir programatik çerçeve yaratıyor. Yetmişlerde Türkiye’de bir “tırmanan faşizm” tartışması vardı. TİP ve TKP revizyonistleri Türkiye’de faşizmin tırmadığını/tırmandırıldığını savunurlardı. Faşizmin tırmanın önüne geçmek ve faşizmi geriletmek için de “provokasyonlardan uzak durmak” gerektiğini, CHP’yi kast ederek “burjuva demokratik güçlerle” işbirliği yapmak gerektiğini savunurlardı. Buna karşılık devrimciler Türkiye’de “faşist bir diktatörlüğün” hüküm sürdüğünü, faşist bir diktatörlüğün hüküm sürdüğü koşullarda faşizmin tırmınmasından yahut geriletilmesinden söz etmenin reformist bir saçmalık olduğunu savunurlardı. “Faşist diktatörlük” gibi yanlış bir kavram kullansalar da dönemin devrimcileri bu çerçeve ile demokrasi sorununu devrim sorununa bağlıyorlardı. Halkın birliğini savunanlar da halkın yolundan yürüyenler de bu devrimci hatta yürüyorlardı. Kendi çizgisini HDP ile uyumlu hale getirmek için tahrifat üzerine tahrifat yapan ESP ise faşist diktatörlük altında “faşizmin geriletebileceğini” savunarak kendi hattını açıklamaya başlıyor.

İkinci ve üçüncü cümleyle seçimlerin işlevinin (elbette kitlelerin eylemliyi birleşerek!) faşizmi geriletmek olduğunu öğreniyoruz. “Seçim faaliyeti demokratik güçlerin eylemleriyle birleşir, saray-halk saflaşmasına tabi kılınırsa işlevini yerine getirir. 24 Haziran’da ‘herşeyin çok güzel olması’ da buna bağlıdır” ESP’nin dolambaçlı yoldan söylediğini biz daha açık ifade edelim: Faşizmin geriletilmesi için AKP’nin sandıkta yenilmesi lazımdır. AKP’yi sandıkta yenecek güç bugün için CHP’dir. Ancak CHP’nin başarısının kalıcı olması sokak eylemlerinin başarısına bağlıdır. Dolayısıyla biz CHP’nin sandıktaki başarısını engellemeye çalışmayacağız. Bilakis CHP’nin başarısını kalıcı kılmak için seçimler konusundaki suskunluğumuzu sokak eylemleriyle örteceğiz. Bizim de bir parçası olacağımız sokak eylemleri sonucunda CHP İstanbul Büyükşehir Belediyesini kalıcı olarak alacak, faşizm gerileyecek. “Her Şey Çok Güzel Olacak”.

SİYASİ İÇERİKTEN YOKSUN EYLEM ÇAĞRILARI MİLLET İTTİFAK’NIN MAKYAJINA HİZMET EDİYOR

ESP’nin önerdiği tutum menşevizmin günümüz

Türkiye’inde ete kemiğe bürünmesi olsa gerek. Menşevikler, 1905 Devrimi sırasında işçileri temel siyasal sorun olan kurucu meclisin nasıl toplanacağı sorunu hakkında sessiz kalıyor. Kurucu meclisin toplanması sorununu burjuvazinin işi olarak görüyordu. Menşeviklere göre işçi hareketinin görevi siyasal ve sosyal sorunlarda kapsamlı bir muhalefet yürütmektir. Menşevikler siyasete burjuvazi kendi misyonunu tamamlayıp, demokrasiyi kurduktan sonra girecekti.

Bugün de ESP İstanbul seçimlerinde herhangi bir tutum takınmıyor. CHP’nin zafer kazanmasını bekliyor, halk hareketine biçtiği rol de CHP’nin zaferini güvence altına almak için sokak eylemlerini büyötmek, sonrasında da CHP’nin zaferini “bir sıçrama tahtası” olarak kullanıp gerileyen faşizmi yenmek üzere mücadeleyi büyötmek:

“6 Mayıs’tan bu yana sokakları terk etmeyen ve hareket tarzı ile Gezi’yi esinlendiren demokratik hareket ile tecrit karşıtı direniş, kadın özgürlük mücadelesi, emek mücadelesi, Suruç, Ankara gibi adalet eksenli mücadeleler biçimindeki toplumsal direniş damarları seçim çarpışması ekseninde yeniden gelişme ve buluşma imkânı bulacaktır. Bu durum 23 Haziran İstanbul seçim çarpışmasını faşizmin yenilgisi için esaslı bir sıçrama tahtasına dönüştürebilir.” (ESP Parti Meclisi Sonuç Bildirgesi- Mayıs 2019).

Karşı devrimci bir parti olan CHP’nin zaferi devrimci mücadele için nasıl bir sıçrama tahtası olabilir? CHP’nin başarısı devrimci dinamiklerin önünün kesilmesine bağlı olduğuna göre, CHP’nin ancak her türlü eylemin ve etkinliğin önünü kestiği sürece başarılı olacağı, bu çerçevede kalan eylemlerin CHP’ye destek eylemi olmanın ötesine geçmeyeceği açık değil mi? 6 Mayıs iptal kararının ardından yaşananlar da bunu göstermiyor mu? 6 Mayıs sonrasındaki eylemler 16 Nisan 2017’ye kıyasla daha hızlı sönümlenmemiş midir? Bunda meydana boş bulan CHP’nin daha örgütlü olmasının, HDP’nin tüm solu CHP’nin peşine takmasının rolü yok mudur? Solun 31 Mart öncesi kekeme tutumu onu 6 Mayıs sonrasında da kekeme kılmamış mıdır? Bu şekliyle 6 Mayıs sonrasındaki eylemler CHP’nin karşı devrimci yüzünü saklayan bir makyaj olmamış mıdır? Bu eylemlere sadece Erdoğan’a değil İmamoğlu’na da cepheden tutum almadan, boykot çağrısını yükseltmeden katılanlar bu makyaja katkıda bulunuyorlar.

SEÇİMLERDE TUTUMSUZ KALANLAR ÜÇÜNCÜ CEPHE DEĞİL CHP’YE İKMAL HATTI AÇILMASINI ÖNERİYOR

“23 Haziran seçim çarpışmasına/muharebesine”, liberal bir siyasal çizgiyi askeri terimlerle kabul etmenin ESP’nin ayırt edici özelliklerinden biri olduğunu öteden beri biliyoruz. Gelgelelim bu seferki terim ESP’nin açmazlarını örtmekten ziyade açığa çıkıyor. ESP bir seçim çarpışmasından söz ediyor ama kendisinin bu çarpışmada bir tutumu yok. Göğsünü gere gere İmamoğlu’nu destekliyoruz diyemiyor, ama karşı devrimci CHP’nin seçim başarısını emekçilerin başarısı olarak kabul ettiği için, bu başarıya engel olmama kaygısıyla boykot çağrısında da bulunamıyor.

“Ezilenlerin Sosyalist Partisi olarak hiçbir meşruluğu olmayan İBB başkanlık seçimi için sandığa çağrı yapmayacağız. Seçim muharebesini, halklarımızın saray rejimine karşı biriken öfkesini sandığa kanalize etmek ve toplumsal patlama dinamiklerini egemenler arası saflaşmanın sonucuna bırakmak yerine, direniş damarlarının sokakta buluşması, ayrı bir siyasal hat olarak belirginleşmesi ve üçüncü cephenin yeni ve daha güçlü sıçraması hattından ele alacağız.” (ESP Parti Meclisi Sonuç Bildirgesi- Mayıs 2019).

Seçim çarpışmasına ilişkin bir tutum bildirmekten çekinen bir hareketin bu çarpışmayı bir sıçrama tahtası olarak kullanması mümkün mü? Madem ESP “halkın öfkesini sandığa kanalize etmek istemiyor” madem “üçüncü cephenin yeni ve daha güçlü sıçramasını” istiyor o zaman niye muharebenin tarihini 23 Haziran olarak seçiyor? Madem seçimler ESP’nin görüş bildirmeye gerek duymadığı kadar önemsiz bir gelişme, madem üçüncü cephe ESP’nin iddia ettiği gibi 6 Mayıs’ta (belki de daha öncesinde) açıldı, o zaman ESP’nin “6 Mayıs’tan bu yana yaptığımız gibi, 23 Haziran seçim çarpışmasına hazırlanan her hareketle etkin ilişkilerde olacak, yan yana geleceğimiz bütün zeminlerde birleşik halk iradesini büyötmeye görüşümüzle sorumluluk alacağız.”demek yerine “biz muharebeye çoktan başladık, seçim aldatmacası-

na kanmayın bizim muharebeye katılın” demesi gerekmez miydi? ESP besbelli ki bunları demiyor, onun üçüncü cepheden anladığı 23 Haziran muharebesini verecek CHP’ye bir ikmal hattı oluşturmak, onun mücadelesine eylemli bir destek vermek, kısacası Ekrem İmamoğlu’nun destek kuvveti olmaya soyunmak.

...

BUGÜN SİYASİ MÜCADELENİN ATEŞ HATTINDA KİMLER YER ALIYOR?

ESP bildiğimiz üzere sık sık “steril ve kibirli bir solculuk”tan uzak durmayı, kibirli nasihatler vermektense pratik mücadele içinde ellerini kirletmeyi göze almayı, siyasal mücadelenin ateş hattında yer almayı bir gurur vesilesi yapan bir hareket. Bu iddiaların geçmişte doğru olup olmadığı bir yana, 23 Haziran seçimlerine yaklaşırken ise tam aksi bir konumda yer alıyor. Bir yandan CHP’nin seçim zaferini başarı olarak görüyor ama “ellerini kirletmek”ten korktuğu için açıkça CHP’yi desteklemekten kaçınıyor. 24 Haziran sabahı eğer AKP kazanırsa biz çözümün sandıkta olmadığını söylemiştik nasihatlerini tekrarlamak istiyor ama pratik mücadelenin ateş hattında yer alıp, akıntıya karşı yüzmekten çekindiği için bugünden boykot çağrısında bulunmuyor.

KÖZ politik kimliği ile komünistlerin birliği mücadelesi verenlerse HDP’den bağımsız hareket edemeyen ESP’nin tam aksi bir hatta yer alıyorlar. KÖZ’ün arkasında duranlar devrimci siyasal gerçekleri açıklama kaygısıyla burjuva ideolojisinin ve bu ideolojiyi emekçilere taşıyan başta HDP olmak üzere tüm reformist akımları karşılarına aldılar. 31 Mart seçimlerinde diğer bağımsız adaylardan farklı olarak belediycilik propagandası yapıp Cumhuriyet-İttifakı’na karşı kitlesele seferberlik çağrısı yükselten bağımsız aday Güldes Önkoyun’u desteklediler. Pratik politik mücadelenin içinde yer alan ESP ise Önkoyun’un tüm taleplerini genel geçer bir tarzda tekrarlamasına karşın HDP ile ters düşmeyi göze alamayarak Önkoyun’u desteklemedi, başka bir bağımsız aday da çıkarmadı. ESP bugün yine sokaktan, eylemden birleşik mücadeleden bahsediyor. Ama 23 Haziran’a dair somut bir siyasal faaliyeti yine yok. Oysa Yeni Dünya İçin Çağrı ve KÖZ’ün birlikte oluşturdukları bir boykot platformu var. Çözümün birleşik mücadeleden geçtiğini, 23 Haziran’daki aldatmacaya boyun eğmemek gerektiğini söyleyen bir platform bu. Kitlelerin geri bilincinin peşinden ayrılamayan ESP bu platformun içinde yer almaya da cesaret edemiyor.

DEVİRİMCİ İÇİN DEVİRİMCİ PARTİ DEMEDEN ÇIKIŞ HATTINI BULMAK MÜMKÜN OLMAZ

Başta da belirttiğimiz gibi bu yazı ESP’nin siyasal beyan ve tutumlarını temel almış olsa da yazıda altı çizilen revizyonizm, reformizm ve kitle kuyrukçuluğu sadece ESP’ye özgü değil. Bunlar solun tümüne hakim olan eğilimler. Bu yazının amacı da kendi çizdiği yolda emin adımlarla ilerleyen ESP’ye akıl fikir ihسان etmek olmadığı gibi diğer tasfiyeci akımları yola getirmek hiç değil. ESP’nin yahut başka akımların bünyesinde devrimci kaygılarla yer alan, devrimci arayışları olan militanların kafasını revizyonizm, reformizm, kuyrukçuluk konusunda netleştirdiği oranda bu yazı amacına ulaşmış olacak.

Yaşadığımız topraklarda demokratik hak ve özgürlükler seçimle değil devrimle kazanılacak. Dolayısıyla ESP’nin 31 Mart seçimleri öncesi ve sonrasındaki tutumlarını eleştirmek, Erdoğan’dan sonuç alıcı bir seçim stratejisiyle, yahut seçimlere katılmayı külliyen reddederek kurtulmanın mümkün olduğu anlamına gelmez. ESP örneğini tartışırken vurgulanması gereken nokta proleter devrim hedefini yitirenlerin, proleter devrimin ancak 7 Kasım 1917’dekine benzer bir ayaklanmayla başarılı olacağını savunmayanların seçimlerde ya da başka herhangi kritik bir siyasal krizde kendilerini kilitlenmiş halde bulacaklarıdır. Bu sorunun çözümü başarılı seçim taktiklerinin üretilmesinden değil Ekim Devrimi’nin aşacak bir devrime önderlik edecek programa ve siyaset anlayışına ve bu anlayışını eylemli bir şekilde akıntıya karşı yüzmeye cesaretini göstererek somutlayan bir partinin yaratılmasından geçmektedir. KÖZ’ün arkasında duran komünistler bu yolda yürümektedirler. Tasfiyeci-revizyonist anafordan bunalan militanlara önerdiği çıkış yolu da bu yoldan başkası değildir.

31 Mart'tan 23 Haziran'a eylem ve muharebe naralarıyla gizlenen siyasetçilik

(Yazının kısaltılmamış haline <https://www.kozgazetesi.org> adresinden ulaşabilirsiniz)

KİTLE KUYRUKÇULUĞU

“Her örgütün niteliği doğal ve kaçınılmaz olarak o örgütün eylemlerinin içeriğiyle belirlenir.” Bundan 117 yıl önce Rusya’da bir devrimci parti yaratma mücadelesi verirken Lenin bu satırları yazmıştı. Ne Yapmalı adlı broşürün “Ekonomistlerin İlkeliği ve Devrimciler Örgütü” başlıklı bölümünün hemen girişinde yer alıyordu bu cümle. Türkiye’deki sol örgütlerin niteliğini anlamak isteyen de 31 Mart öncesinde ve sonrasında sol örgütlerin eylemlerinin içeriğine bakmalı.

...

Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) tasfiyeciliğin solda yarattığı tahribatı sergilemek için en uygun örnek olsa gerek. Zira çoğu akımın aksine ESP seçimlerdeki tutumunu sessiz sedasız geçiştirmeye çalışmıyor. Bir dizi açıklama ve eleştiriyle seçim sürecine yaklaşımını açıklamaya çalışıyor. Böylelikle solun içinde bulunduğu açmazları ESP örneğinde tartışmayı mümkün kılıyor. Lenin bir örgütün niteliğini onun eylemlerinin içeriği belirler, diyor. ESP ise sürekli eylemden söz ediyor fakat 23 Haziran seçimlerine ilişkin önerdiği eylemin içeriği belli değil. Kendi tutumunu 23 Haziran günü ne yapmayacağıyla, eylemsizliğiyle tanımlıyor. Kitle kuyrukçuluğunu ele alacaksak, ESP kitlelerin yanlış tercihlerinden, kitle partilerinin yanlış taktiklerinden söz ediyor ama tipik bir kuyrukçu akım olarak bu taktiklerin sonuçlarını başarı olarak kutsamaya devam ediyor. Kitle kuyrukçuluğu revizyonizmden, devrimci programatik mirasın tahrif edilmesinden bağımsız hayat bulamaz. ESP’nin yazılı açıklamaları solu etkisine almış revizyonizmi teşhis etmeyi ve izini sürmeyi mümkün kılıyor. ESP devrimci iddiaları kimseye bırakmayan ama legalist tasfiyeciliğin kaskacında sıkışmış solun tek değil en tipik ve yazılarındaki renkli üslup nedeniyle en iddialı temsilcisi. Dolayısıyla ESP’nin seçimlerdeki tutumlarını incelemek tasfiyecilik girdabında sürüklenen tüm akımları incelemek anlamına gelecek. ESP’nin hatalarını sergilemek sadece ESP’deki değil tüm örgütlerde devrimci bir arayış içinde bulunan militanlara çıkış yolunu göstermek anlamına gelecektir.

HALKIN İRADESİ SEÇİMLERDE CİSİMLEŞMEZ

ESP 31 Mart seçimlerinden sonra iki ayrı açıklama yaptı. Her iki açıklama da revizyonizmin, marksist devlet teorisini tahrif etmekte vardığı aşamayı gösteriyor.

Burjuva demokrasisi nedir? Burjuvazinin sınıf egemenliğinin hüküm sürdüğü bir diktatörlük biçimi değil mi? Peki burjuva diktatörlüğünde seçimlerin yahut genel oy hakkının burjuvaların sınıf egemenliğini pekiştirmek dışında bir işlevi olabilir mi? Olamaz elbette. Toplumun sınıflara bölündüğü; siyasi partilerin, gazetelerin, televizyonların, stratejik araştırma merkezlerinin mülk

sahibi burjuvazinin denetiminde olduğu koşullar altında seçimler halkın iradesini yansıtabilir mi? Seçim ve siyasi partiler yasaları da dahil olmak üzere tüm yasalar burjuvazinin çıkarını gözetirken seçimler halkın iradesini yansıtabilir mi? Yansıtmaz elbette. Gelgelelim ESP Parti Meclisi bu konuda tümüyle farklı düşüncelere sahip:

“Faşist saray rejiminin bir kurumu olarak varlığını bir kez daha ortaya koyan YSK’nın İstanbul seçimlerini iptali kararı sandıkta cisimleşen halk iradesine dönük açık bir darbedir.”

Böylelikle halkın iradesinin sandıkta cisimleştiğini öğreniyoruz. Daha da ilginç bir cümleyi Türkiye’de burjuva demokrasisinin değil faşizmin hüküm sürdüğünü düşünen ESP’nin kurması. ESP faşizm altında gerçekleşen seçimlerde bile halkın iradesinin cisimleşeceğini kabul ediyor. Komintern’in tezlerinin tahrif edilmesinde büyük emeği olan Dimitrov mezarında ters dönüyor olsa gerek. Zira Dimitrov “faşizm koşullarında seçim olabilir” derken seçimlerin ne kadar anlamsız olduğunu; seçimlerin, kapitalistlerin en kanlı, en gerici kesimlerinin diktatörlüğünü perdelemek için kullandığı bir aldatmaca olduğunu anlatmak istiyordu. ESP ise faşist rejim kurumlarının bile seçimlerde halkın iradesinin cisimleşmesini engelleyemediğini, faşist rejimin amacına ancak darbeyle ulaştığını söylüyor.

Seçimlerle halk iradesi arasındaki ilişkiyi kuran ESP hızını alamayıp devam ediyor: “İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı’na Ekrem İmamoğlu seçilmiştir ve meşru başkandır. Olması gereken meşru seçimle kazanılmış belediyenin gasp ve işgal yoluyla geri alınmaya çalışılması değil, İmamoğlu’na mazbatasının geri verilmesidir.” İnsanların sorası geliyor, halkın iradesi 12 Eylül Anayasası’nın ve Kenan Evren’in cumhurbaşkanlığının yüzde 92 oyla kabul edildiği 1982 referandumunda da cisimleşmiş miydi? Kenan Evren Türkiye’nin meşru cumhurbaşkanı mıydı? Peki ya Tayyip Erdoğan? Erdoğan’ın cumhurbaşkanlığını meşru mu kabul edeceğiz? Ya Trump? Bugünlerde türlü yargı manevralarıyla görevden alınmak istenen Trump’ı Amerikan halkının sandıkta cisimleşen iradesiyle seçilmiş, Amerika’nın meşru başkanı olarak savunmamız mı gerekiyor?

İşin doğrusu tam tersidir. Burjuva demokrasisi bir burjuva diktatörlüğüdür. Burjuva diktatörlüğünde seçimler bir aldatmacadan ibarettir ve hiçbir zaman halkın iradesini yansıtmaz. Bunun sebebi sadece burjuva partilerinin sahibi olduğu devasa mali ve teknik olanaklar değildir; yasaların ve mahkemelerin burjuva partileri kayırması, burjuva partilerinin seçimlerde hile yapması da değildir. En adil, en eşitlikçi burjuva demokrasisi de temsili demokrasi prensibine göre işler. Burjuva demokrasisinde seçimler yöneten ve yönetilenin ayrılması prensibine dayanır. Seçimler yöneticilerle yönetilenler ayrımını pekiştiren temel mekanizmadır. Tam da bu nedenle ezilen ve sömürülen yığınların, ESP’nin diliyle konuşursak “halkın”, iradesinin yansması için öncelikle bu mekanizmanın ortadan kalkması gerekir. Temsili demokrasi yıkıl-

madan, proleter yığınların doğrudan iktidarına dayanan sovyet demokrasisi, unutturulmaya çalışılan adıyla proleterya diktatörlüğü kurulmadan halkın iradesi cisimleşemez. Temsili demokrasiye cisimleşen hiçbir zaman halkın iradesi değildir. Burjuva demokrasisinin seçimlerinde hep karşı devrimci burjuvazinin iradesi cisimleşir.

Marksizmin Leninizmin izinden gidenler bu nedenle hiçbir zaman seçim sonuçlarını ESP’nin genel oyu halk iradesi sayan çerçevesinden değerlendirmezler. Seçimlere ve parlamento çalışmasına en adil temsili demokrasisinin bile bir aldatmaca olduğunu göstermek için katılırlar.

...

CHP İLE İTTİFAKA KAPI ARALAMAK İÇİN KIRK YILLIK TESPİTLER SESSİZCE DEĞİŞTİRİLİYOR

Seçimlere katılan siyasi partileri değerlendirirken ESP yeni bir adım daha atıyor ve AKP ile CHP arasında bir ayrım çiziyor. MHP ile birlikte AKP faşist bloğun faşist partileri olurken CHP ve MHP artığı İP bir burjuva partisi olarak tanımlanıyor:

“Bu faşist bloğun karşısında konumlanan burjuva muhalefeti ve özgün olarak CHP ise seçimin kazananı görünümündedir.” (ESP MYK Seçim Değerlendirmesi- Nisan 2019)

Kuşkusuz bu saptamanın iler tutar bir yanı yoktur. Bir burjuva diktatörlüğü/demokrasisi olan Türkiye’de AKP de CHP de burjuva kitle partileridir. Hatta otuz beş yıldır süre gelen liberal tasfiyecilik sonucunda kendi içindeki tartışmaları devletin mahkemelerine başvurarak çözen MHP’nin bile faşist bir karşı devrim örgütleyecek bir programı, örgütlenmesi ve siyasi çizgisi kalmamıştır. Ancak şimdi işin bu kısmını bir yana bırakalım meseleye ESP’nin kendi geleneği açısından bakalım. ESP’nin takip ettiği çizgi bakımından Türkiye’de 1920’lerden beri faşist bir diktatörlük hüküm sürmektedir. CHP de yine aynı geleneğe göre bu faşist diktatörlüğün kurucusu olan partidir. Dolayısıyla “Atatürk’ün partisinin” ESP tarafından burjuva muhalefeti olarak tanımlanması sessiz sedasız gerçekleştirilen ciddi bir programatik revizyondur.

Ne oldu da ESP yıllardır faşist bir parti olarak gördüğü CHP’yi burjuva muhalefeti olarak taltif etti? Bu sorunun yanıtını vermek için “eski defterleri karıştırmak”, Komintern’in tasfiyesine gitmek gerekir. Komintern’in ilk dört kongresi her türden burjuva akımı tavizsiz bir şekilde karşısına alıyordu. Öyle ki Komünist Enternasyonal ikinci kongresinde sömürgelerde “burjuva demokratik akımların” değil “ulusal devrimci akımların” desteklenmesine karar vermişti. Dördüncü kongrenin ardından Komünist Enternasyonal’in tasfiyesi başlamış, bu tasfiyenin siyasi sonuçları en belirgin bir şekilde yıllar sonra toplanan Yedinci Kongre’de görülmüştü. Yedinci Kongre finans kapitalin “en kanlı, en terörist” kesimleri olan faşistlerin karşısında burjuva partileriyle ortak bir ulusal cephe kurulmasını savunuyordu. O günden itibaren en çok Dimitrov’un “faşizme karşı birleşik cephe” formülüyle bilinen bu tezler solun yaygın ezberinin bir parçası olageldi. Faşist akımlara karşı burjuva partileriyle ittifak yapılabileceği görüşü dünyanın her tarafındaki sol akımların neredeyse tümü tarafından benimsendi.

ESP’nin, CHP’yi- revizyonizmin tipik bir özelliği olan sessizlikle - faşist cepheden burjuva partileri arasına almasının arkasında da bu kaygı yatmaktadır. Eğer ESP, CHP’yi faşist bir parti olarak görmeye devam etseydi CHP’yle ittifak yapanlar, taktik değil ilkesel bir hata yapmış olurlardı. Oysa CHP bir burjuva partisi statüsüne yükseltilince CHP ile ittifak yapmayı, Komintern’in yedinci kongresinde yapılan manevra sayesinde, taktik bir hata olarak tanımlamak mümkün hale geliyordu.

ESP’nin bu manevrasının izlerini 31 Mart öncesi yayımladığı “tutum belgesi”nde de okumak mümkün. Bu metinle birlikte CHP’ye güya patron partisi olarak hakaret edilirken, aslında CHP ve İP

faşist partiden burjuva partisi statüsüne yükseltilmektedir:

“Öte yandan egemenler açısından bir diğer seçim odağı ise CHP-İyi Parti ittifakı olarak gelişti. AKP-MHP blokuna karşı emekçi halklarımız adına muhalefet ettiklerini iddia etseler de bu, onların da zenginler sınıfının, patronların, kan emici zor-baların temsilcileri olduğu gerçeğini değiştirmiyor.” (31 Mart 2019 Yerel Seçimlere Dair Tutumumuz-Şubat 2019).

Metnin ilerleyen kısmında HDP’nin Millet İttifakı’na destek verme kararı şu şekilde eleştiriliyordu:

“Bu bağlamda sözkonusu 7 metropolde il düzeyinde aday çıkarmayarak CHP adaylarına destek verilecek olması partimizin görüş açısı ve filli-meşru mücadeleyi geliştirirerek faşist bloku alaşağı etme perspektifiyle tam bağdaşmamaktadır.”

Evet, doğru okuyoruz ESP “hiçbir şekilde bağdaşmamaktadır, bağdaşamamaz” demiyor, “tam olarak bağdaşmamaktadır” diyor. Yani bir burjuva partisi olan CHP ile anlaşmaya ilkesel olarak karşı değil ama şu anda böyle bir ittifakı doğru bulmuyoruz deniyor ve sonrasında CHP ile anlaşmanın neden taktik (ilkesel değil) bir hata olduğunu anlatılıyor.

“Şüphesiz politik partiler temsilcisi oldukları sınıfların çıkarı gereği farklı zeminlerde ittifak yapabilir, işbirliğine gidebilirler. Dünya halklarının siyasal tarihi böylesi örneklerle doludur. Ancak içinden geçtiğimiz konjonktüre, politik öznelerin niteliğine ve konumlanışına bakıldığında CHP’yle şu ya da bu düzeyde ittifak zeminin olmadığı, dahası bunun taktik açıdan hatalı olacağı açıktır.”

Görüldüğü üzere CHP ile yanyana gelip gelmemek konjonktürle ilgili bir sorun. Bir sonraki cümlede konjonktürün ne olduğunu da öğreniyoruz: “CHP, HDP’yle en geri düzeyde bile yan yana gelmekten kaçınmış, açık bir muhataplık dahi kurmamıştır.” ESP geçmiş programatik mirasını sessiz sedasız tahrif etmemiş olsaydı bu cümlelerin birini bile kaleme alamazdı.

CHP’NİN SEÇİM BAŞARISINI HALKIN BAŞARISI OLARAK GÖRMEK

Burjuva partilerinin konjonktüre göre desteklenebileceğini savunan ESP, CHP’nin seçim başarısını halkın başarısı ilan ederken seçimlerdeki tereddütlü tutumunu takınmıyor. Patronların partisinin başarısını kendi başarısı olarak görüyor.

“... seçimin belirleyen iki metropolü olan İstanbul ve Ankara AKP-MHP blokundan alınmış, CHP uzun yıllar sonra yerel seçimlerde iktidar olma fırsatı yakalamıştır. Ancak bu sonuç halklarımız açısından yanıltıcı olmamalıdır. Bu başarı, CHP’nin kendi özgücüsüyle elde edilmiş bir sonuç değildir. Bilakis, belirleyici güç başta metropollerde yaşayan Kürt halkımız olmak üzere Türkiye, Arabyıla, Lazıyla, Ermeniyile, Alevisi, Sünnisi ve Hristiyanıyla farklı ulusal, inançsal ve cinsel kimliklerden milyonlarca seçmenimizdir. Batı metropollerinde ‘AKP-MHP faşist blokuna kaybettirme’ taktiği olmamış olsaydı, CHP, ne İyi Parti ne de başka bir burjuva muhalif gücün desteğiyle bu seçimi kazanamayacaktı. Açıkta ki, kazandıran da kaybettiren de HDP seçmeni ve özgün olarak vurgulamak gerekir ki Kürt halkımızdır.

Yazının devamı 3. sayfada